

[Iver Poulsen.]

uafhængige den opfattelse, at vi skal have et sikkerhedspoliti eller en efterretningstjeneste, således som det blev enstemmigt vedtaget i folketinget i 1958. Vi kan helt godkende den opgave, som det særlige sikkerhedspoliti fik og stadig har, og som den højtærede justitsminister nævnte under dette forslags første behandling. Herom sagde justitsministeren — det står i Folketingstidende sp. 3271 —:

„Sikkerhedspolitiets opgave skulle netop være at skabe værn mod foretagender eller handlinger, som kunne antages at være rettet mod rigets selvstændighed og den lovlige samfundsorden.“

Hermed skulle man da synes, at sikkerhedspolitiets opgave er så vel defineret, at det ikke skulle volde uoverstigelige vanskeligheder at trække endog ret klare retningslinjer for, hvordan opgaven skulle løses i praksis. Herefter må det være den højtærede justitsministers opgave og ansvar at administrere sikkerhedspolitiet således, at det satte mål: at skabe et værn mod foretagender eller handlinger, som kan antages at være rettet mod rigets selvstændighed og den lovlige samfundsorden, i videst mulig udstrækning kan nås. Dette ansvar må naturligvis ikke forflygtiges ved oprettelse af den ene eller den anden slags kontrolorganer, men vi kan naturligvis ikke have noget imod, at regeringen nedsætter et sådant kontroludvalg, når bare det udtrykkelig fastslås, at ansvaret for sikkerhedspolitiets virksomhed fortsat helt og fuldt er den højtærede justitsministers.

I punkt 3 i betænkningen hedder det om det påtænkte udvalgs arbejde:

„Udvalget holdes underrettet om de til enhver tid fulgte retningslinjer for registrering.“

I punkt 5 lyder det:

„I tilfælde af stemmelighed inden for udvalget er formandens stemme afgørende.“

Endelig siges det i punkt 6:

„Ethvert spørgsmål vedrørende punkterne 3 og 4 kan af udvalget eller et medlem af dette forelægges for justitsministeren.“

Her vil jeg gerne spørge den højtærede justitsminister, om dette skal forstås således, at det påtænkte udvalg ikke blot holdes

underrettet om retningslinjerne for registrering, således som der står i punkt 3, men også i henhold til punkt 5 kan diskutere dem og eventuelt forkaste dem, hvis der er et flertal for det i udvalget; herved får altså udvalget en vis myndighed og et vist ansvar. Eller er det meningen, at udvalget blot skal være en diskussionsklub, hvis afgørelser skal forelægges justitsministeren til endelig afgørelse? For i så fald tror jeg ikke regeringen med nedsættelsen af det påtænkte udvalg opnår det, den — som den højtærede justitsminister udtrykte det ved første behandling — ønsker, nemlig at ophæve den uro, der i befolkningen har været i anledning af efterretningstjenestens arbejde.

Så vidt jeg forstod det ærede medlem fru Else-Merete Ross, kunne den højtærede justitsminister ikke omstøde en beslutning, som var taget i det udvalg, regeringen agter at nedsætte; men hvis jeg ikke helt har misforstået det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen, var det ærede medlem af den modsatte opfattelse: at justitsministeren til enhver tid kunne omstøde en beslutning, der var taget i udvalget, og således mener jeg også det må være, for ansvaret må ikke flyttes fra den højtærede justitsminister. Jeg håber, den højtærede justitsminister vil klare begreberne her for mig.

Det kan måske også lyde beroligende, når der i betænkningens punkt 2 står:

„Udvalget har til opgave at føre tilsyn med politiets efterretningstjenestes registrering og videregivelse af oplysninger.“

Men et sådant tilsyn kan da ikke virke særlig beroligende, for der er vel ingen, der mistænker politiets efterretningstjeneste for at gå videre i sine metoder, end det har fået ordre til og instruks om af den ansvarlige myndighed, så det skulle vel ikke være nødvendigt at oprette et særligt kontrolorgan til at kontrollere, at en afdeling af vort politi retter sig efter givne ordre og instruks. Nej, skal man tro den kritik, der er rejst imod sikkerhedspolitiets arbejde og metoder — og vi har jo ikke andet at holde os til — drejer den sig om, at sikkerhedstjenesten enten har fået ordre til eller godkendelse af en virksomhed og metoder, der ikke er nødvendige for, at sikkerhedstjenesten kan løse sin opgave, og som tilsyneladende strider groft imod det, man i et folkestyret land må anse for ret og